



ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина



Година IX

Број 15

децембар 2011.

www.paracinac.com

**ПАРАЋИНСКА
ПАМЕТАРНИЦА**

**ЗНАМЕНИТИ
ПАРАЋИНАЦ
Ђенерал Милојко
Лешјанин**

**Сећања
Параћински бисокопи
и паркови**

**СПОРТ
Ђорђе-Ђока
Качунковић**



**Свим Параћинцима и пријатељима Параћина
честитамо Нову 2012. годину и наступајуће празнике**



**Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина**

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Кнез Лазар и Војвода Цреп

У повељи манастиру Светог Атанасија из 1375. године читамо да је Вукослављев син Цреп даривао овој лаври неколико села, а поред осталог и "трг на Паракиновом броду", што је уједно и први историјски запис о Параћину. Из исте повеље видимо да је Цреп господар Петрушке области. Са владарском кућом у Крушевцу војвода Цреп негује врло добре односе и кнез Лазар га у једној повељи ословљава са "брата". Када је Лазар предузео поход на властелинство Бранковића, проширујући тако своју Моравску Србију, војвода Цреп му помаже у том походу, али истовремено и поклања неке северне области своје територије.

Мора да се истакне да је Цреп имао врло јаку војну формацију и организацију и да је био главни фактор очувања граница србске државе од истока, у правцу Видинског пута. Пошто је морао да и свом брату Држману да припадајући део свог властелинства, Петрушка област којом је господарио прилично је умањена. Између Раванице и Ресаве такође врло јако властелинство држао је Југ Богдан, тако да је источна граница Моравске Србије била осигурана јаким војним формацијама Црепа, Југ Богдана, али и Витомира, господара Болвана и Сокограда.

Управо са Витомиром, војвода Цреп је разбио Турке на Дубравници 1380. или 1381. године. Била је то значајна победа Срба над званичним турским војним формацијама, које су имале циљ да у мањим окршајима и сукобима са Србима испробају снагу србског оружја и борбену тактику.



Српска војска са кнезом Лазаром на челу

Где се налазила Дубравица или Дубравница, бојиште где су Цреп и Витомир победили турску војску, историографи и данас око тога полемишу. Источно од Параћина, на пољу где се данас налази спортски аеродром у Давидовцу, тај предео се својевремено звао Дубравица, како сматра Синиша Мишић, који жупу Дубравицу убицира на територију петрушке жупе. Код села Крежбинца и данас постоји предео који се зове Дубравица (Дубравница) западно од аутопута Е5, отприлике где је некада пролазио Цариградски друм, раније *Via militaris*. Ако је турска ордија

крнула из Ниша, који је у то време био у турским рукама, онда има логике да ју је Цреп дочекао на том месту, погодном за његову војску. И однео победу. Међутим, у пределу јужно од Јовановца (Шупељак), налазе се топоними који упућују на помисао да се овај бој на Дубравици одиграо управо овде. Ти топоними, који су и данас у оптицају су: Бојиште, Разбојиште, Претрковац и Дубрава. Зато сматрамо да су ови топоними су мало сигурнија подлога за хипотезу да се бој на Дубравици управо одиграо у том крају, који данас припада општини Ражањ. Уз све речено, то би била и нека врста средокраће између Болвана и Петруса, где су се састале војске војводе Црепа и Витомира.

Заправо, у средњем веку цео предео од Сталаћа до Параћина, можда чак и до Багрданског теснаца (како сматра професор Мишић), звао се - жупа Дубравница. А то је предео десне обале Велике Мораве. Ову битку на Дубравици описују два србска средњовековна летописа - Хаџи Јорданов летопис и Бранковићев летопис. Победа Срба на Дубравици имала је врло јак одјек у православном свету, а пре свега у моралном погледу, јер је кнез Лазар знао да ће једном доћи до коначног обрачуна са Турцима, после неколико инцидентних бојева у Македонији и јужној Србији, рачунајући и србску победу на Плочнику код Прокупља, односно Ниша, 1376. године. Без обзира на ту дипломатску победу, у мирном договору који су постигли Лазар и Мурат на Плочнику, србски кнез је морао да Турцима преда нишку тврђаву.

Треба додати историјски податак који смо пронашли код др Реље Новаковића, да се предео око Велике Мораве пре десетог века звао и "Архонтија Морава" и да је имао свог архонта, о чему ћемо мало опширније говорити у наредном броју овог гласила, јер је и то део богате параћинске паметарнице, надасве и због тога, што се до сада о томе у нашој историографији врло мало говорило и писало. У даљој поморавској паметарници, Цреп суверено влада Петрушком облашћу, сигурно чува источне границе Моравске Србије на главној средњовековној трансферзали - Видинском путу и да у спору са калуђерима манастира Хиландара, односи победу, и враћа део баштине коју су потраживали светогорски монаси. У томе му је својом коначном одлуком много допринео сам цар Лазар, који је већ почео да се потписује црвеним мастилом као сви цареви, да носи пурпурне одоре и црвене чизме, што су били знаци царскога достојанства. Лазар је веровао да ће повратити славу и част цара Душана, чији је био миљеник на двору, и обновити велико Душаново царство у његовим границама. А према Халкохондилу, византијском писцу, цар Душан је имао у плану и обнову "србскога светског царства", односно "Велике европске Србије".

(*наставиће се*)

Мирослав Димитријевић

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНЦИ

Ђенерал Милојко Лешјанин (1830-1896)



Plukovník Miloško Lešjanin. (Kreslil Josef Mukařovský.)

Милојко Лешјанин је први човек са простора наше општине који је добио ђенералски чин, након што је у Другом српско-турском рату 1878. године са турским пашом потписао споразум о предаји Ниша српској војсци, 29. децембра 1878.

Рођен је у селу Лешју. Основну школу је похађао у Параћину и Ћуприји, а гимназију у Београду. Затим је ушао у стајаћу војску и завршио тек основану Артиљеријску школу, односно Војну академију у Београду, 1855. године. Од тада је активни официр српске војске, на одговорним дужностима. Школовање је наставио у Берлину и Паризу. Завршио је специјализацију у Пруској, када је присуствовао француско-пруском рату.

По повратку са специјализације постаје најпре ђенералштабни поручник, а затим и шеф катедре на Војној академији. Предавао је Службена правила, Тактику, Венералштабну службу и Војну администрацију.

Као капетан био је командир засебног одреда за време турског бомбардовања Београда 1862. Од 1873. године је министар Војни, па управник Војне академије у чину пуковника. Пред Први српско-турски рат је командант стајаће војске, а са почетком рата постаје је командант Тимочке дивизије и почасни кнежев ађутант. У првом српско-турском рату 1876. био је командант Тимочке дивизије, а у другом српско-турском рату командант Тимочке и Моравске дивизије 1877-1878.

У другом српско-турском рату као командант Моравског кора примио је горе поменути предају Ниша. Био је и у дипломатским војним мисијама. Министар војске био је и 1880. године. Носилац је десетак високих одликовања.

Са Владаном Ђорђевићем је основао *Црвени крст Србије*. Био је председник друштва црвеног крста Србије од 23. фебруара 1888. године, све до краја свог живота. Први председник Црвеног крста Параћина који је формиран 1876. године био је Лаза С. Протић, свештеник параћинске цркве.

Од 1888. године је у пензији. Умро је 15. фебруара 1896. године у Београду. Венерал Милојко Лешјанин је са супругом Емилијом Лешјанин (1843-1913) имао сина Љубомира.

С.Т.Ж.

СЕЋАЊА

Параћински биоскопи

Познато је да су телевизија, а у новије време и интернет, скоро „сахранили“ биоскопе. Сада се и у Београду број биоскопа, свео на број прстију једне руке, уз покушаје да се кроз приказивање филмова у 3D технологији, биоскопима врати њихов значај. У свим градовима у унутрашњости Србије постојали су биоскопи, који су допринели уметничком и културном образовању становништва.

Сећања писца ових редова допиру до периода пред Други светски рат, заправо до пре 20 и више година. У то време у Параћину су постојала два биоскопа. Један је био у саставу хотела „Гранд“, који се налазио на левој обали Црнице, непосредно поред моста у главној улици. Овај објекат је одавно срушен. Други биоскоп је био у саставу кафане „Круна“, у главној улици, стотинак метара, пре Робне куће „Београд“, идући од моста, ка споменику. Овај објекат и данас постоји и у њему се налазе занатске радње (израда кључева) и продавнице.

Власник хотела „Гранд“ био је Јоса Миленковић, солунски ратник, добар домаћин и кафеџија, како су се тада називали угоститељски радници. оквиру хотела „Гранд“, постојао је ресторан са кухињом, неколико соба за преноћиште, биоскопска сала и летња башта, у којој су такође приказивани филмови.

Посебно је била интересантна летња башта. Река Црница није била регулисана, као сада, па је газда Јоса, изградио летњу башту, која је била на дрвеним стубовима побијеним у земљу од биоскопске сале до саме реке и покривена даскама. Башта је била опремљена као кафана, односно ресторан, па су у њој истовремено могли да се једу ћевапчићи и гледа филм. Да би гледање филма са моста било онемогућено, филмско платно је било постављено уз сами мост, а кабина са апаратуром за пројектовање филма низводно. Интересантно је да су филмови приказивани са прекидима па је газда Јоса, тек после првог „чина“ пролазио кроз салу или башту и наплаћивао улазнице. Понекад је то било и комично, је су „клинци“ напуштали салу

после првог „чина“, или када је карте наплаћивао Јоцин најмлађи син, „мангупчић“ Дача, који по неки динар није предавао оцу.

Не сећам се ко је био власник биоскопа „Круна“, али знам да га је „држао“ човек са надимком Цајлас. У сали овог биоскопа, била је мања позорница, па су поред филмских у њој одржаване и друге представе, у првом реду мађионичарске. Посебно је била интересантна представа, поштеног лопова Боре, који се за време окупације представљао као „BORRA mit swei R“ (са два Р). Он се публицом обраћао на српском и немачком језику, због присуства немачких војника и посебно је истицао своју партнерку из Бугарске уз напомене Frau Dimitrova und Ich (госпођа Димитрова и ја). Ора је дочекивао посетиоце, са њима се поздрављао, али и вадио новчанике, скидао ручне часовнике и др., а у току представе исте враћао власницима.

Писати о биоскопима у Параћину, а не поменути Марка Крњу била би велика неправда. Овај дошљак из Београда, настанио се у Параћину, у њему је живео боемским животом и у Параћину је сахрањен. Бавио се молерским послом, али је био прави уметник, да уместо данашњих билборда, нацрта велику глумицу Зеру Леандер, или Џонија Вајсмилера, олимпијског победника у пливању (као Тарзана), на рекламама за филмове у којима глуме, боље него велики број признатих сликара.

Филмови су се приказивали у поподневним и вечерњим часовима и дворане су скоро по правилу биле пуне, у оба биоскопа. Предратних филмова се не сећам, али се сећам оних који су приказивани за време окупације. То су по правилу били немачки филмови, по неки италијански, уметнички, али и пропагандни. Велики утисак на нас клинче оставио је филм „Алказар“, који приказује догађаје у грађанском рату у Шпанији „обојено“ фашистичком идеологијом.

За време окупације приказиван је и први српски филм „Невиност без заштите“, који је снимио циркуски атлета Алексић.



Невиност без заштите – први српски звучни филм, снимљен 1941, приказан 1942. године

Будући да је филм снимљен у Београду за време окупације, Алексић је имао доста проблема са Немцима, био је испитиван и замало да филм буде забрањен. Нажалост, то је била тек ситница у поређењу са оним што га је чекало после рата. Партизани су га извели на суд као издајника, а он се бранио да је уметник и да никакве везе са Немцима није имао. После свега, Алексић је ипак доживео дубоку старост и умро је у Београду 4. новембра 1985. године у својој 85. години.

А онда долази слобода и ера савремених филмова, обојених социјалистичком идеологијом, као што су: „Пастир Костја“, „Воз иде на исток“ или бајке као што је „Камени цвет“ и др. У то време се појављује и први југословенски ратни филм „Славица“ „обојен“ истом фарбом.



Југословенски ратни филм „Славица“

На почетку друге половине прошлог века полако се пробијају амерички ревијски филмови попут филма „Бал на води“, са чувеном олимпијском победницом у пливању Естер Вилијамс и комичарем Ред Склтоном и латино-америчким оркестром Ксавијера Кугата и џез оркестром познатог трубача Харија Џемса.

Толико смо били жељни да гледамо филмове који нису совјетски „обојени“, да смо се такмичили ко је више пута (5-6) гледао неки филм другог жанра. То нам је био главни провод, а добар филм велико уживање, биоскопи су нас окупљали и преко њих смо се више дружили. Да ли ће „3D“ технологија повратити значај биоскопа и зближити људе?

Борко Качунковић

У Параћину се поново отвара биоскоп

Државни секретар у Министарству културе Снежана Стојановић Плавшић и директор Културног центра у Параћину Зорица Ђорђевић потписали су 1. децембра уговор о опремању биоскопа у том граду савременим дигиталним пројектором који је коштао 4,2 милиона динара.



Фото: Бета

„Оно што чини душу града јесте култура која треба да живи широм Србије, а не само у Београду, а биоскопи су саставни део културе, не само у граду већ и селима”, рекла је Стојановић-Плавшић, истакавши да су, нажалост, због недостатка пара, пропале многе биоскопске дворане и сада "зврје" празне.

Министарство културе, информисања и информационог друштва због тога је покренуло акцију "Опет ради биоскоп", са циљем да опреми старе биоскопске дворане и тако „врати биоскопе у живот”.

„На тај начин ћемо младе генерације вратити у биоскопске дворане како би се они уверили у њихове чари, а старијима враћамо лепа сећања”, рекла је она и додала да није било много заинтересованих градова у Србији да се укључе у ту акцију. Јавили су се само Тутин, Лесковац, Пожега, Свилајнац и **Параћин**.

За ове градове, набавку савремених дигиталних пројектора у првој фази Министарство ће финансирати са 20 милиона динара, закључила је Стојановић Плавшић.

Помоћник председника општине Далибор Митић је казао да се у Параћину завршава изградња новог културног центра у чијем саставу ће бити и биоскопска дворана. Зграда би требало да буде завршена и опремљена до средине идуће године, када ће прорадити и биоскоп.

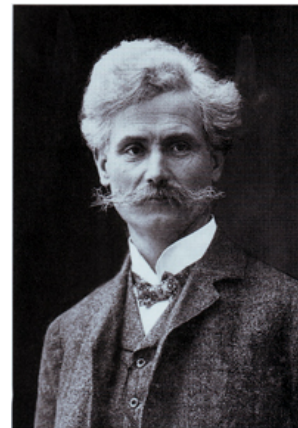
У Поморављу, које покрива шест општина, ради само један биоскоп и то у Јагодини, а Параћин ће од следеће године бити други град у коме ће грађани моћи да гледају биоскопске представе.

ИЗВОР: ТАНЈУГ

СПОМЕНИК

“Победник“ Академика Ђорђа Јовановића

Споменик у центру Параћина има занимљиву причу о себи. Овај споменик је и један од заштитних симбола нашег Удружења. На прочељу споменика је записано: "Вечита благодарност палим Параћинцима у ратовима 1912-1918. година. Слава и хвала, захвално грађанство града Параћина, 1928. године."



На источној, јужној и западној страни су побројана су имена официра, подофицира, каплара и редова-јунака који "за краља и отаџбину" дадоше животе. Бронзани ратник који у борбеном ставу стреми ка отаџбини дело је познатог српског вајара академика Ђорђа Јовановића.

Постамент овог споменика је направљен од јединственог црвеног пешчара са Грзе. Забележено је да су у изградњи учествовали инжењер Сима Стамболић, грађевинар, пројектант Богољуб М. Поповић, капетан 1. класе и грађевинар Мијајло Стојићчевић, предузимач. Споменик је откривен 1. децембра 1928. године, а открио га је Јосиф Миленковић, хотелијер из Параћина.

Иако није наменски урађен за споменик у центру града, врло је складно уклопљен у целину и жеље грађана Параћина.

Историја споменика је бурна и трагична. Академик Ђорђе Јовановић је пред Први светски рат направио скулптуру "На бајонет". Она је висока 80 сантиметара и изливена је у два примерка. Један примерак је уништен 1915. године када је бомбардована железничка станица, а други је сачуван и налазио се у тадашњем министарству финансија. Из министарства је нестала и током шездесетих година прошлог века пронађена је у некој београдској антикварници. Данас се налази у поставци музеја у Ужицу.

Како је она дошла до Параћина? По неким подацима, неко од параћинских званичника је видео ову скулптуру и пожелело да се сагради споменик на главном градском тргу, где је некада било гумно, потом пијаца... Идеја је прихваћена и реализована 1928. године.

Споменик је направно у облику какав нам је и данас познат чувени српски академик Јовановић, уз незнатна дотеривања, о чему сведочи и фотографија из једне прашке ливнице. На овој фотографији се јасно види академик са моделом и

скулптуром, као и тадашњи посланик у Прагу, који је надгледао радове.



Академик Ђорђе Јовановић је израдио многобројне споменике и бисте у Србији као што су: Споменик косовским јунацима у Крушевцу, Милош Обреновић у Пожаревцу, Јосиф Панчић и војвода Живојин Мишић у Београду, Бранко Радичевић у Сремским Карловцима.

Академик Ђорђе Јовановић је умро у дубокој старости 1953. године у 93. години живота. Треба напоменути да му је један син одрастао и школовао се у Француској. За време 1. светског рата борио се на страни француске армије. Погинуо је 1916. године у борбама око Вердена.

Извор: Параћински Билтен

СЕЋАЊА

Параћински парк – некада

Кроз ретко који центар града у Србији протиче река и уз исту се простире парк какав је случај са Параћином. Незнам ко је пројектовао парк, али је то урађено велемајсторски, тако да је у свом изворном облику представљао стварни украс града.

Кроз овај чланак желим да подсетим старије, а испричам млађима, како је некада изгледао Параћински парк.

Горњи парк, тј. део од моста до излаза код цркве коришћен је за шетњу и предах у току сваког дана. Доњи парк, заправо део од павиљона, преко мостића, код старе чесме, до излаза за Ада кале, коришћен је за одмор и освежење поред водоскока и на мостићима код воденице, испод којих је протикао већи део тока реке Црнице. Овај део парка нарочито су посећивали заљубљени. Недељом је парк био изузетно посећен и интересантан.



Паркови у Параћину

Читаве породице су заједно одлазиле у цркву, а након богослужења шетале су или се задржавале у парку, разговарале са пријатељима, а многи се задржавали око павиљона, у коме су одржавани променадни концерти. свирали су оркестри параћинских цигана на челу са Чедом „Кокалом“, али и Ђачки оркестри. Чак је за време окупације у павиљону неколико пута свирао Бугарски војни оркестар.

Код мостића између горњег и доњег парка, заправо испред чесме постојао је диван објекат, који је нажалост неко непотребно срушио. У том објекту је недељом држао отвореном посластичарницу чувени параћински посластичар Мата Михалек. За колаче овог европског мајстора долазили су људи из Ћуприје, Јагодине и других места, јер су у тим местима постојале само оријенталне послastiце.

Кроз парк су пролазили и нудили мале кекс переце, које су носили у широким корпама, момци пекара Салчића, што је такође био одређени специјалитет, јер их је поред бројних пекара само он правио.

Момци Соко-пекара су продавали врућ бурека, који су носили у посудама попут бурета, у коме су биле

тепсије са буреком, који су на захтев купаца у самом парку секли и продавали.

У сећању је остао и Јованика, пореклом, чини се из Македоније, који се настанио у Параћину. И он је као и претходни, повицима рекламирао своје производе, а продавао је: вруће мароне – печено или кувано кестење, кувани или печени кукуруз, пуцке, булке или кокице.

И поред великог броја људи у парку, свет се уљудно понашао, а деца била пристojна. Штета што наведено није забележено филмским камерама.

Борко Качунковић

СПОРТ

Ђорђе - Ђока Качунковић први Параћинац прволигашки фудбалер и тренер

Фудбал се у Параћину неорганизовано почео да игра пре Првог сведског рата, а на повећање његове популарности највећи утицај имали су ђаци и студенти који су се за време рата школовали у Француској, и они који су се по завршетку рата школовали у иностранству. Један од њих је Господин Таса Бизетић, старијима познат као "чика Таса", који је био голман БСК-а и први Параћинац-прволигашки фудбалер. Чика Таса је након престанка играчке каријере постао угледни Савезни фудбалски судија, па је тако запамћен, као први Параћинац прволигашки фудбалер и Савезни фудбалски судија.

У Параћину најдужу традицију има Ф.К. "Јединство" чије је игралиште било на локацији где се сада налази Градски стадион и углавном се такмичило у рангу подсавеза, како је то било раније организовано.

Из предратног Јединства поникао је још један прволигашки фудбалер М.Савић-Џиге, лево крило предратне "Југославије" и окупацијског "С.К.1913" једно време и тренер параћинског Јединства.



"П.С.К. ", па "Бранко" али се враћа на старо име

У предратном периоду и за време окупације, на другом крају града, на сточној пијаци било је игралиште С.К."Карађорђе".

Бољи играчи из овог клуба су по правилу прелазили у С.К. "Јединство".

По ослобођењу, после Другог светског рата Спортски клуб за кратко носи назив

"Јединство". Убрзо се формирају спортска друштва у оквиру фабрике стакла - "Борац" као и у оквиру фабрике штофова "Текстилац" кратко време "Сигнал" а данас "Данково" односно "Текстилац" и други.

Аутор овог текста сматра да је "Јединство" имало најбољи тим за време окупације када се такмичило у оквиру Крагујевачког подсавеза - као и такмичења по читавој Србији. У том тиму били су асови Лаза Миленковић, Бора Јосин, Зекавица, Аца Лукић, Аца Чачанин, Ратко Маљић и други.



Ослобођење земље, Сремски фронт, а затим и одлазак свршених матураната на студије омогућили су новој генерацији "младих вукова" жељних афирмације да играју за вољено "Јединство" па се тако афирмишу Зоран Жунић, Ђока Качунковић, Слава Велизар, Пера Шоће, а од још млађих Чени, Лоле Миленковић и други, који заједно са старијим играчима после победе над "Слободом" у Ужицу од 3-1, уведе Јединство 1950.год. у тада веома јаку Српску лигу.

Ђока Качунковић рођен је у Параћину 1928.год. и ако одмрамбени играч, један је од носилаца игре "Јединства", одлази на ослужење војног рока, али га то не одваја од фудбала. Предпостављени војни старешина, заљубљеник у фудбал, омогућује му да игра за тим из Ужичке Пожеге.

Почетком 1954. године, на ослужењу војног рока, долази у Београд, где се прволигашке екипе интензивно припремају за пролећни део првенства Југославије, за сезону 1953/54год., Београдски прволигаш "Раднички" игра против нижеразредног "Техничара" у коме игра млађи Ђокин брат Борко, на чију молбу овај игра за "Техничар" на месту центра и даје прволигашу три гола у утакмици која се завршава нерешеним резултатом. После наведене утакмице Ђока Качунковић је одмах ангажован од стране "Радничког" за који дебитује 14. фебруара 1954.год. у утакмици против Сарајева, коју Радички побеђује са 2-1.

Ђока Качунковић постаје стандардни првотимац у легендарном тиму Радничког у коме играју репрезентативац Петаковић, Језеркић, Љубеновић, Огњановић. Након два одиграна првенства државе

прелази у “Пролетер” из Осјека, који се у то време налази у врху прволигашке табеле, али због повреде завршава играчку каријеру.

Ђорђе - Ђока Качунковић се посвећује тренерском послу и преузима “Пелистер” из Битоља, који после годину дана уводи у виши ранг такмичења, 2. лигу.

Посао фудбалског тренера постаје му једино опередељење и он тренира, у мањој мери, клубове републичког ранга, углавном друголигаше, а као круна тренерске делатности је место тренера фудбалског клуба “Раднички” из Ниша, што га сврстава у првог Параћинца који је био прволигашки играч и тренер.

Овде се истиче да је и својој каријери тренирао фудбалске клубове :

- из Македоније : “Пелистер” из Битоља, републичка и 2. лига, “Борец” из Т.Велеса, републичка лига, “Победа” из Прилепа, 2. лига, “Куманово” 2. лига;

- из Босне : “Јединство” из Брчког, 2. лига;

- из Србије : “Слобода” из Ужица, 2. лига, “ФАП” из Прибоја, 2. лига, “Јединство” из Параћина, републичка лига, “Вождовац” из Београда, 2. лига, “Раднички” из Ниша, 1. лига, “Срем” из С.Митровице, 2. лига, “Динамо” из Панчева, 2. лига, “Вршац” из Вршца, војвођанска лига, “Ковин” из Ковина, војвођанска лига.

Свуда је оставио одговарајући траг, посебно у Панчеву, где је после Параћина провео најдужи део живота и био тренер преко десет година. Умро је изненада као и многи, који се баве стресним тренерским послом, у шездесетој шестој години живота и сахрањен је у Панчеву.

Овде се истиче да су поред чика Тасе Бизетића, Савића и Ђоке Качунковића из параћинске фудбалске школе у прволигашким клубовима играли и следећи Параћинци : Александар Богдановић - Гари, за “Раднички” из Ниша, Радослав Цекић - Цека, за “Слободу” из Тузле, Љубиша Дреноваковић, за “Црвену Звезду” из Београда, Бојан Кркић, за ОФК “Београд” из Београда, Дукић, за “Хајдук” из Куле, Марковић, за “Хајдук” из Куле, Павловић, за “Будућност” из Банатског Двора, Јанковић, “Црвену Звезду” из Београда.

Организованијим радом у фудбалским клубовима, број младих фудбалера који би стекао статус прволигашког фудбалера био би свакако далеко већи.

Б.К.

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

Табела Поморавско-Тимочке зоне после 15 одиграних кола у сезони 2011/2012

Поз	Тим	Утак	Поб	Нер	Пор	Гол	ГР	Бод
1	Морава (Ђ)	15	11	1	3	39:14	+25	34
2	Јединство (П)	15	7	5	3	35:16	+19	26
3	Ђердап (-1)	15	9	0	6	29:21	+8	26
4	Каблови	15	8	2	5	17:14	+3	26
5	Јужор	15	8	1	6	27:24	+3	25
6	Мајданпек	15	7	2	6	27:21	+6	23
7	Рембас	15	7	2	6	23:22	+1	23
8	Тимочанин	15	6	4	5	28:19	+9	22
9	Напредак	15	7	0	8	21:24	-3	21
10	Пепељевац	15	6	2	7	28:31	-3	20
11	Жупа	15	6	2	7	24:30	-6	20
12	Озрен	15	6	2	7	20:28	-8	20
13	СФС Борац	15	5	2	8	26:29	-3	17
14	Дунав	15	5	1	9	19:33	-14	16
15	ФУД	15	5	0	10	17:38	-21	15
16	Слатина (-6)	15	3	2	10	19:35	-16	5

Позив на сарадњу У Параћинцу



Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења, за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail szivanovic@mas.bg.ac.rs. Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији. Хвала.